

Дм. Потѣхинъ.

Царицата на приказитѣ.

Азъ бѣхъ тогазъ на петъ години. Една вечеръ помолихъ баба Акулина да ме заведе въ татковия кабинетъ. Въ тази винаги затворена стая, дѣто татко стоеше самъ самичкѣ. Той винаги пишеше тамъ нѣщо. Понѣкога татко ни повикваше въ кабинета си и ни прочиташе ту весели, ту смѣшни приказки, и ние всички се смѣехме, радвахме и питахме :

— Татко, отъ коя голѣма книга прѣписвашъ тѣзи приказки?

— Азъ не ги прѣписвамъ. При менъ дохожда една царица-фея и ми разказа всичко това, което пиша за васъ.

— Ааа . . . така ли? При татка идва една фея и му шепне приказки. Азъ искамъ да я видя.

— Бабо, заведи ме въ кабинета.

Азъ влѣзохъ вжтрѣ. Тамъ бѣше тихо и нѣкакъ си строго и страшно. Въ единъ жгълъ имаше цвѣтя, а подъ тѣхъ гѣста трѣва. Задъ тѣхъ, по-нататкѣ бѣше самата фея, висока и мълчелива. Това бѣше една много красива, бѣла мряморна статуя. Около стѣнитѣ имаше шкаfoве, съ полици, а по тѣхъ много книги въ кожени подвързии съ златни букви.